

Úvod / Život / Svätý Albert vynikal nielen vedomosťami, ale aj pokorou

Svätý Albert vynikal nielen vedomosťami, ale aj pokorou

Svätého Alberta mnohí poznáme zo životopisu svätého Tomáša Akvinského, ako jeho učiteľa. Prívlastkom „Veľký“ ho nazývali už počas života a celkom oprávnene. Albertus Magnus (Albert Veľký; žil v rokoch 1200 – 1280) bol jedným z najuniverzálnejších mysliteľov, ktorí sa objavili počas stredoveku. Písal o botanike, astronómii, chémii, fyzike, biológii a geografii, v dielach zabŕdol aj do logiky, psychológie, metafyziky, meteorológie, mineralógie a zoológie.

Albert bol najstarším synom bohatého nemeckého pána. Na Univerzite v Padove študoval slobodné umenia. V roku 1223 vstúpil do novozaloženej dominikánskej rehole v Padove. Neskôr vyučoval teológiu v niekoľkých nemeckých kláštoroch. Koncom roku 1245 prišiel Tomáš Akvinský do Paríža ako dominikánsky novic a stal sa Albertovým žiakom. O tri roky neskôr bol Albert poslaný do Kolína nad Rýnom, aby založil prvú univerzitu v germánskych a slovanských krajinách, a Tomáš ho sprevádzal. V roku 1254 bol zvolený za provinciálneho predstaveného dominikánskej rehole v Teutónsku (dnešné Nemecko). V roku 1260 ho pápež Alexander VI. ustanovil za biskupa Regensburgu. Po dvoch rokoch sa však úradu zriekol, pretože sa cítil nehodným.

Albert písal komentáre k Biblii a ako jediný medzi stredovekými učencami písal komentáre ku všetkým známym Aristotelovým dielam.

Filozofiu nepovažoval za protiklad viery, ale za akýsi úvod do nej.

Prírodu skúmal ako objekt stvorený Bohom. Jej poznávanie ho viedlo ku kontemplácii nesmiernej Božej veľkosti a múdrosti.

Napriek tomu, že môžeme z Alberta nadobudnúť dojem všestranne rozhladeného a v mnohých oblastiach excelujúceho učenca, medzi jeho najdôležitejšie osobnostné črty patrili pokora a skromnosť. V tieni svojho žiaka Tomáša len potvrdzuje oddanosť týmto cnostiam.

-js-

Bevezetés / Élet / Szent Albert nemcsak tudásával, hanem alázatával is kitűnt

Szent Albert nemcsak tudásával, hanem alázatával is kitűnt.

Szent Albertet sokan Aquinói Szent Tamás életrajzából ismerjük, mint az ő tanárát. A „Nagy” melléknevet már életében viselte – teljes joggal. Albertus Magnus (Nagy Albert; 1200–1280) a középkor egyik legsokoldalúbb gondolkodója volt. Írt botanikáról, csillagászatról, kémiáról, fizikáról, biológiáról és földrajzról, műveiben foglalkozott logikával, pszichológiával, metafizikával, meteorológiával, mineralológiával és zoológiával is.

Albert egy gazdag német úr legidősebb fia volt. A Padovai Egyetemen bölcsészettudományt tanult. 1223-ban belépett az újonnan alapított domonkos rendbe Padovában. Később több

német kolostorban teológiát tanított. 1245 végén Aquinói Tamás Párizsba érkezett domonkos novíciusként, és Albert tanítványa lett. Három évvel később Albertet Kölnbe küldték, hogy megalapítsa az első egyetemet a germán és szláv területeken és Tamás elkísérte őt. 1254-ben Albertet a domonkos rend teutóniai (mai Németország) tartományfőnökévé választották. 1260-ban IV. Sándor pápa Regensburg püspökévé nevezte ki. Két év múlva azonban lemondott tisztségéről, mert méltatlannak érezte magát.

Albert kommentárokat írt a Bibliához, és a középkori tudósok közül mint egyetlen írt kommentárokat Arisztotelész minden ismert művéhez.

A filozófiát nem a hit ellentétének tekintette, hanem inkább egyfajta bevezetésnek ahhoz.

A természetet Isten által teremtett dologként tanulmányozta. A róla szerzett ismeretei arra vezették, hogy elmélkedjen Isten mérhetetlen nagyságán és bölcsességén.

Bár Albert sokoldalú tudósnak tűnhet, aki számos területen kiemelkedő teljesítményt nyújtott, legfontosabb személyiségjegyei az alázat és a szerénység voltak. Tanítványa, Tamás árnyékában csak megerősíti ezen erények iránti odaadását.